

*Axel Kristensen* (V) kunne ikke tilslutte sig lovforslaget, der efter hans mening byggede på den misforståelse, at man skulle skaffe en ækvivalens for aktionærerne for den byrde, der blev lagt på lønmodtagerne, derved at visse afgifter blev holdt uden for det lønregulerende pristal. Han havde foretaget en række undersøgelser, der viste, at realudbyttet fra 1950 til 1955 var faldet med 15 pct., mens arbejdernes realløn i samme periode var steget med 13 pct. Udbyttet af rationalisering og udviklingen i øvrigt var efter hans opfattelse ikke tilfaldet aktionærerne, men lønmodtagerne.

*Fanger* (KF) fremhævede aktieselskabernes store betydning for landet. Mange opgaver ville overhovedet ikke kunne løses, hvis man ikke anvendte aktieselskabsformen, og det var derfor vigtigt, at det økonomiske klima, der findes omkring selskaberne, er så godt som muligt. De danske selskaber har gennem mange år vist en meget tilbageholdende udbyttepolitik, og de fortjener ikke at blive mistænkeliggjort for, at de ikke er deres ansvar bevidst. Når statsobligationer giver over 7 pct. og hypotekforeningsobligationer henved 8 pct., synes det mærkeligt, at risikobetonede aktier, der vil give 7 pct., skal have udbytteprocenten reduceret. Af disse grunde kunne det konservative folkeparti ikke medvirke ved lovforslagets gennemførelse.

*A. C. Normann* (RV) erklærede, at hans parti fandt, det var nødvendigt som et led i de tre regeringspartiers økonomiske politik at indføre bestemmelser om begrænsning af aktieselskabsudbytte i den hensigt både at fremme opsparingen og at øge selskabernes investering. Det var hans opfattelse, at lovforslaget ville fremme begge formål.

*Tholstrup* (DR) anbefalede også lovforslaget. Der skal være en vis modvægt imod, at arbejderne og funktionærerne ikke får den fulde pristalsregulering, og det var hans opfattelse, at lovforslaget var et egnet led i den række foranstaltninger, der skulle standse prisstigning og inflation.

*Aksel Larsen* (DK) fandt, at lovforslaget ikke fik anden praktisk betydning end at tjene til at understøtte den agitation, der gik ud på, at man ikke nøjedes med at tage fra arbejderne, men at man også tog fra kapitalisterne. Hans parti stillede sig køligt over for lovforslaget, idet man reelt ikke tog fra kapitalisterne, men blot lod, som om man gjorde det.

*Handelsministeren* fandt, at venstres ordfører i sine sammenligninger mellem stigningen i aktieudbytte og arbejdernes realløn havde glemt at tage henslæggelserne i selskaberne med i betragtning. Han fandt yderligere, at Fangers bemærkninger om lovforslagets skadelige indflydelse på aktieselskaberne var overdreven. Loven ville jo ikke begrænse selskabernes indkomster, men ville blot medføre, at en lidt større del end før af indkomsten opspares i selskabet og en noget mindre del end før udbetales til aktionærerne. Herudover